

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2CoPr/8/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115220762
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1115220762.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členiek senátu JUDr. Ivany Jahnovej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v právnej veci žalobkyne: P. A., Z. L. XX.XX.XXXX, B.: Q. XXXX/XX, A., proti žalovanému: KRAKEN s.r.o., IČO: 35 754 117, so sídlom: Za kasárňou 16, Bratislava, právne zastúpený Mgr. Tomášom Szabom, advokátom, so sídlom: Blumentálska 2735/20, Bratislava, za účasti intervenienta na strane žalovaného: Sociálna poisťovňa, so sídlom: ul. 29. augusta 8 - 10, Bratislava, právne zastúpený JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, so sídlom: Nám. Biely kríž 3, Bratislava, o určenie pracovného úrazu, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 20Csp/4/2015 - 123 zo dňa 11.1.2019, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 20Cpr/4/2015 - 123, zo dňa 11.1.2019 potvrdzuje.

II. Žalovaný a intervenient na strane žalovaného majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj súd prvej inštancie) rozsudkom č. k. 20Cpr/4/2015 - 123 zo dňa 11.1.2019 zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia, že úraz, ktorý utrpela dňa 12.11.2014, a v dôsledku ktorého malo dôjsť k jej pracovnej neschopnosti na základe potvrdenia č. M 438868 so začiatkom dňa 13.11.2014 bol pracovným úrazom.

2. Podľa žalobkyne sa pracovný úraz mal stať na pracovisku dňa 12.11.2014 približne o 14,10 hodine na recepcii, kde si ukladala kľúče od skrinky, kedy ju mal napadnúť Q. G., zamestnanec žalovaného a to tak, že jej mal dať facku na pravú stranu tváre a následne ju päsťou udrieť do zadnej časti hlavy.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že žalobkyňa bola v rozhodnom čase zamestnancom žalovaného. Od 13.11.2014 bola žalobkyňa uznanou práceneschopnou osobou pre diagnózu S 03.5/1S, pričom ako príčina bol označený pracovný úraz. Listom zo dňa 16.1.2015 Sociálna poisťovňa v súvislosti s rozhodovaním o sociálnych dávkach žalobkyňi oznámila, že žalovaný ako zamestnávateľ žalobkyne neuznal úraz, na základe ktorého bola žalobkyňa práceneschopná, podľa potvrdenia M 438868 za pracovný úraz. Sociálna poisťovňa poučila žalobkyňu, že sa určenia pracovného úrazu môže domáhať súdnou cestou a aby v lehote do 15 dní odo dňa doručenia výzvy preukázala podanie určovacej žaloby na súd. Zo záznamu žalovaného o prešetrení úrazu zo dňa 12.11.2014 spísaného dňa 14.11.2011 vyplynulo, že dňa 12.11.2014 o 14:10 hod. došlo k slovnému incidentu zo strany Q. G. voči žalobkyňi. Q. G. mal vidieť pani K. s reklamnými taškami Corgoň, ktoré pani K.Z. mala dostať od pani A. (žalobkyne). Predmetné tašky boli podľa zistení od pani T. majetkom Hypernovy. Toto vysvetlila pani T. žalobkyňi, ktorá následne mala prísť do skladu za pánom G., kde mu mala vykrikovať a nadávať, že ju osočil

z toho, že rozdáva reklamné tašky. Následne mal Q. G.Á. pri striedaní stanovísk stretnúť žalobkyňu pri recepcii, kde jej mal dohovárať, za predchádzajúci incident, pričom na žalobkyňu zreval a vykričal jej tak, ako ona jemu na sklade. Na to sa žalobkyňa mala rozplakať a šla sa sťažovať vedeniu. Následne bol volaný jeho vedúcim s tým, že žalobkyňa mu oznámila, že sa mali pohádať a on ju fyzicky napadol. Na kamerovom zázname fyzické napadnutie nebolo zistené. Svedok incidentu nebola zistený. Šetrenie úrazu vykonal P. J. a za spoločnosť TERNO Group k.s. pani F. X., ktorí výsledky šetrenia zapísané v zázname potvrdili jeho podpísaním. Žalobkyňa podala dňa 13.11.2014 na Q. G.Á. za fyzické napadnutie trestné oznámenie. V trestnom konaní bolo rozhodnuté o postúpení veci Okresnému úradu v Košiciach na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Rozhodnutím zo dňa 15.7.2015 bolo priestupkové konanie podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona č. 372/1990 Zb. zastavené, nakoľko spáchanie skutku nebolo obvinenému z priestupku preukázané. Dňa 13.11.2014 ošetril žalobkyňu chirurg MUDr. Viliam Holub, ktorý konštatoval, že v inkriminovaných oblastiach pravej časti tváre a retroaurikulárnej vľavo nie sú u žalobkyne evidentné známky vonkajšieho alebo kontúzneho poranenia. Ťažkosti odporučil riešiť cestou ošetrojúceho lekára, neurologického, psychologického, prípadne psychiatrického ošetrovania. Podľa lekárskeho správy psychiatricky F. L. G. pri vyšetrení dňa 18.11.2014 žalovaná uviedla, že bola fyzicky napadnutá kolegom v práci po tom, čo mu niečo vyčítala. Dal jej facku, a následne ju udrel zozadu päťou do hlavy. Cíti sa napätá, plačlivá, úzkostlivá, má strach byť sama doma, alebo večer vo vchode, aby ju niekto nenapadol. Stále na to myslí, bolí ju hlava, nechutí jej jesť, je jej na zvracanie. V správe - náleze je uvedené, že žalovaná je orientovaná všestranne správne, vedomie lucídne, poruchy vnímania nezistené. Myslenie koherentné, odpovede adekvátne. Pamäť, intelekt orientačne v norme. V klinickom obraze dominujú prejavy intrapsychickej tenzie, anxiety, depresívne ladenie s lakrimozitou, hyposomnia, hypoorexia, stav reaktívny po napadnutí kolegom. Diagnostikovaná bola Adaptačná porucha - úzkostné depresívna reakcia F 43.2. žalobkyňi boli predpísané lieky. V správe psychologičky F. L. G. zo dňa 2.12.2014 je konštatované mierne zlepšenie (subjektívne aj objektívne) stavu, pretrváva tenzia. Podľa lekárskeho nálezu zo dňa 8.1.2015 tenzie a anxiety, Hyposomnia u žalobkyne pretrvávajú, žalobkyňa je bez psychotických prejavov. Bola jej odporúčaná psychoterapia zameraná na zvládanie záťažových situácií a PN Diagnóza nezmenená. Tenzia, anxieta, depresívne ladenie konštatuje aj nález psychiatricky MUDr. Ľubice Ferenčákovej zo dňa 29.1.2015.

4. Zistený skutkový stav veci súd prvej inštancie právne posúdil podľa ustanovenia § 195 ods. 1,2 zákona č. 311/2001 Z. z. - Zákonník práce, § 8 ods.1, písm. a/, § 8 ods. 4,5 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení a dospel k záveru, že žalobkyňou tvrdený pracovný úraz, ktorý mal spočívať vo fyzickom napadnutí jej osoby iným zamestnancom na pracovisku dňa 12.11.2014 nebol preukázaný. Súd prvej inštancie poukázal na to, že medzi žalobkyňou a Q. G. došlo v priestoroch recepcie na pracovisku k incidentu, avšak zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že by medzi nimi došlo k fyzickému kontaktu, ktorý nepotvrdil ani kamerový záznam. Žalobkyňa bola k šetreniu incidentu zamestnávateľom prizvaná, avšak sa ho nezúčastnila. Chirurgické vyšetrenie žalobkyne bolo vykonané na druhý deň necelých 24 hodín po tom, ako mala byť žalobkyňa napadnutá, avšak neboli zistené známky vonkajšieho alebo kontúzneho poranenia. Zistenia Okresného úradu v Košiciach v konaní o priestupku viedli k záveru, že spáchanie skutku nebolo obvinenému z priestupku preukázané. Podľa súdu prvej inštancie stojí tvrdenie žalobkyne, že bola Q. G. napadnutá a udretá päťou do hlavy proti skupine ostatných dôkazov relatívne osamotené. Žalobkyňa síce poukazovala na lekárske nálezy z psychiatrických vyšetrení, tie ale podľa názoru súdu prvej inštancie vychádzajú z tvrdenia žalobkyne o tom, že mala byť na pracovisku napadnutá kolegom. Samotné potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti nepreukazuje príčiny jeho vzniku, ani to, že ide o pracovný úraz. Tieto skutočnosti nepatria do kompetencie ošetrojúceho lekára v rozsahu zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Dočasnú pracovnú neschopnosť osoby posudzuje a rozhoduje o nej príslušný ošetrojúci lekár. Dočasná pracovná neschopnosť sa začína dňom, v ktorom príslušný ošetrojúci lekár zistil chorobu podľa medzinárodnej klasifikácie chorôb (§ 3 ods. 1), ktorá vyžaduje dočasnú pracovnú neschopnosť (§ 12 citovaného zákona), uvedené potvrdenie samo o sebe nemá výpovednú hodnotu ohľadne stanovenia príčin práceneschopnosti. Z označených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobkyne pre nepreukázanie tvrdení o rozhodujúcich skutočnostiach zamietol.

5. Rozsudok napadla v zákonom určenej lehote žalobkyňa odvolaním. Nesúhlasí s rozhodnutím v prospech žalovaného vrátane povinnosti zaplatiť mu náhradu trov konania. Žalobkyňa uviedla, sa na súd obrátila s tým, že jej pomôže a nakoniec musí ona všetko zaplatiť hoci jej bolo ublížené. Dostala bitku na pracovisku a spravodlivosti sa nevie dovolať. Tvrdí, že v Bratislave sú voči nej všetci zaujatí, v

Bratislave je aj žalovaný a všetci držia spolu, a preto žiadala, aby vec bola presunutá na Krajský súd v Košiciach. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za absurdné a nespravodlivé, namieta, že sa z neho nedozvedela, prečo bola jej žaloba zamietnutá.

6. Žalovaný s odvolacou argumentáciou žalobkyne nesúhlasil. Podľa jeho názoru v odvolaní žalobkyne absentujú náležitosti odvolania dané ustanovením § 363 CSP, ako aj odvolací dôvod, keď z neho nie je možné jednoznačne určiť čoho sa žalobkyňa domáha a z akých dôvodov považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nesprávne. Žalovaný predniesol názor, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vychádza zo správneho právneho posúdenia.

7. V replike k vyjadreniu žalovaného žalobkyňa uviedla, že bola fyzicky napadnutá, bolo jej ublížené aj po psychickej stránke a je drzosť, ak má ešte žalovanému platiť aj súdne trovy.

8. Dňa 26.3.2019 vstúpila do konania v postavení intervenienta na strane žalovaného Sociálna poisťovňa. O vzniku intervencie informoval strany sporu súd prvej inštancie písomne, listom zo dňa 10.4.2019 (č. l. spisu - 140,141,142). K priebehu konania podal intervenient vyjadrenie, ktorým odvolaciemu súdu navrhol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, keď podľa jeho názoru súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ktorý žalobkyňa odvolaním nespochybnila a rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne.

9. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

10. Podľa § 195 odsek 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej aj Zákonník práce) ak u zamestnanca došlo pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním k poškodeniu zdravia alebo k jeho smrti úrazom (pracovný úraz), zodpovedá za škodu tým vzniknutú zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere.

11. Podľa § 195 odsek 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce je pracovný úraz poškodenie zdravia, ktoré bolo zamestnancovi spôsobené pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním nezávisle od jeho vôle krátkodobým, náhlym a násilným pôsobením vonkajších vplyvov.

12. Podľa § 220 odsek 2 Civilného sporového poriadku uvedie súd v odôvodnení rozsudku čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax.

13. Medzi stranami konania nebolo sporné, že žalobkyňa pracovala ku dňu 13.11.2004 u žalovaného, ako jeho zamestnankyňa. Sporným bolo v konaní to, či sa jej dňa 13.11.2004 približne o 14,10 hodine stal pracovný úraz, ktorého dej žalobkyňa popísala tak, že ju v tento deň v priestoroch recepcie pracoviska mal fyzicky napadnúť fackou na pravú stranu tváre a úderom päťou za ušný boltec vľavo Q. G., zamestnanec žalovaného. Potom, ako incident nahlásila nadriadenému, jej zamestnávateľom odporučil, pokiaľ sa cíti zle, aby odišla domov. Na druhý deň vyhľadala žalobkyňa chirurga.

14. Súd prvej inštancie zrozumiteľne vo svojom rozhodnutí vysvetlil podstatu sporového konania, ktoré je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaražuje strany sporu a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Strana sporu má preto povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú. Na týchto zásadách bol postavený Občiansky súdny poriadok, za účinnosti ktorého predmetný spor začal a je na nich postavený aj Civilný sporový poriadok, ktorý je platným procesným predpisom pre súdne konanie od 1. 7. 2016. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností nesie tá strana sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky. Nesplnenie dôkaznej povinnosti stranami sporu má za následok neunesenie

dôkazného bremena, čo sa prejaví v rozhodnutí vo veci samej. Výsledok hodnotenia dôkazov súdom sa vytvára na základe uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti, tak aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ustanovenia § 191 ods. 1 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napríklad § 192, § 193 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 CSP <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2015/160/>>, podľa ktorého súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa náležite zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáhala kvalifikovania úrazu, ako úrazu pracovného z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala dôvodnosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Okolnosti namietané žalobkyňou, že sa z rozsudku súdu prvej inštancie nedozvedela, z akých dôvodov bola jej žaloba zamietnutá preto vecne neobstoja. Súd prvej inštancie vysvetlil, že v danej veci nebolo preukázané, že žalobkyňa v rozhodný deň mala byť na pracovisku fyzicky napadnutá iným zamestnancom, keď v konaní vykonané dôkazy skutkovému deju tvrdenému žalobkyňou nenasvedčujú. Priestupkové konanie, ktoré bolo vedené proti Q. G. bolo z dôvodu nepreukázania priestupku spočívajúceho v útoku voči žalobkyňi zastavené, teda nebolo preukázané, že skutok sa stal. Okolnosť, že v lekárskom náleze vystavenom psychiatrickou MUDr. Ľubicou Ferenčákovou dňa 18.11.2014 je vyznačené, že žalobkyňa uviedla, že ju fyzicky napadol kolega nie je objektívnym dôkazom žalobkyňou tvrdeného skutkového deja, pretože tento údaj bol zapísaný na základe oznámenia žalobkyňou. Skutkový dej nepotvrdil ani kamerový záznam z inkriminovaného priestoru v rozhodnom čase, s ktorým sa oboznámil zamestnávateľ žalobkyne (žalovaný) pri prešetrovaní incidentu, ktorého sa mala žalobkyňa možnosť zúčastniť, ktorú možnosť ale nevyužila. Súd prvej inštancie dôvody svojho rozhodnutia predniesol v takej kvalite, že žalobkyňa mohla skutkovo aj právne proti rozsudku argumentovať. Žalobkyňa takúto argumentáciu v odvolaní nepreniesla, a preto okolnosti namietané žalobkyňou v odvolaní vo vzťahu k predmetnému rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s úvahou súdu prvej inštancie prezentovanou v napadnutom rozhodnutí. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov. Pokiaľ v súdnej veci nebol preukázaný skutkový dej v príčinnej súvislosti, s ktorým mal žalobkyňi vzniknúť pracovný úraz, nie je potom možné voči žalovanému ako zamestnávateľovi žalobkyne určiť právnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov nevyplýva, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 CSP vrátane výroku o nároku na náhradu trov konania potvrdil.

16. Súd prvej inštancie správne rozhodol o nároku na náhradu trov konania, keď žalovanému priznal proti žalobkyňi, ktorá v súdnom spore nebola úspešná nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, čo žalobkyňa namietala ako nespravodlivé rozhodnutie. Zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov konania, pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane sporu náhradu tých trov konania, ktoré

vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom. Ustanovenia Civilného sporového poriadku sú pri náhrade trov konania koncipované tak, že sa priznáva náhrada trov podľa úspechu. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu je okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov konania. Zásada úspechu vo veci je tzv. zásadou zodpovednosti za výsledok sporu charakteristická pre sporové konanie a uplatní sa tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Miera úspechu sa zisťuje tak u žalobcu, ako aj u žalovaného. Miera úspechu vo veci závisí od vzťahu meritórneho rozhodnutia k žalobnému petitu, ktorý bol naposledy urobený vo veci samej, a preto pokiaľ žalobkyňa v posudzovanej veci nebola úspešná, nemôže byť rozhodnutie, ktorým musí znášať zodpovednosť za trovy žalovaného spojené s týmto sporom nespravodlivé. Žalobkyňa žiadne iné okolnosti okrem vyhodnotenia úspechu v konaní v odvolaní nenamietala a netvrdila.

17. Pokiaľ žalobkyňa vo svojom odvolaní tvrdila, že súd v Bratislave je voči nej zaujatý, žalovaný má v Bratislave sídlo a preto chce, aby vec prejednal Krajský súd v Košiciach ide obsahovo o námietku zaujatosti súdu, avšak s poukazom na ustanovenie § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 až 3 Civilného sporového poriadku na takto vznesenú námietku zaujatosti odvolací súd nemohol prihliadnuť. Predmetná námietka nespĺňa všetky zákonom predpísané náležitosti podľa § 52 ods. 2 CSP, pričom ide aj o námietku zaujatosti podanú z dôvodu, ktorý spočíva v rozhodovacej činnosti, vyvolanú tým, že súd nerozhodol podľa predstavy žalobkyne. Preto odvolací súd vec nadriadenému súdu z dôvodu takto uplatnenej námietky zaujatosti žalobkyňou nepredložil.

18. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 v spojení s § 262 odsek 1 CSP. Žalovanému a intervenientovi na jeho strane, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. V zmysle § 262 odsek 2 CSP o výške náhrady trov konania a predovšetkým účelnosti vynaložených trov na strane intervenienta rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).